

"יחידת הסיוור המזכרת" מגיעה לתחנה המרכזית בעיר המיזרחית חולצה כחולה

ש קט יחסי היה היום ביהודה ושומרון.
השקט היחסי ביום הראשון שאחרי הכרזת העצמאות הפלסטינית היה שקט מתול, וצאדופן אף בימי האינתיפאדה הקשים, אף בימיה העוצר הרביע שהיו בשנה האחרונה בגדה המערבית.
ביום השלישי בצהריים, שעות אחדות אחרי שקרא יאסר ערפאת את הכרזת העצמאות הפלסטינית לפני חברי המועצה הלאומית הפלסטינית באל-

ביומיים שאחרי הכרזת העצמאות הייתה ענת סרגוסטי בגדה המערבית

ג'רדיה, נסעתי לגדה המערבית. בחלקה המזרחי של ירושלים נראו כוחות גדולים של מישטרה. רחוב צלאח אלדין היה סגור במחסום, ושומרי רים הסתובבו ברחוב הראשי שלאורך צידה הצפוני של חומת העיר העתיקה. כביש ירושלים-רמאללה היה כמעט ריק ממכוניות, וחיללים נראו לכל אורכו. כו ליד נמל התעופה עסרות שבקלני ריה היה מחסום צבאי. משום-מה נתנו לי החיללים לעבור, למרות שההוראה שניתנה באותו יום הייתה שלא לאפשר כניסת עיתונאים לשטחי הגדה המערבית.

קבוצה גדולה של אנשי מישמר-

קול דממה דקה

נים. לא ראיתי מעצרים, התקהלויות או תקריות בין התושבים לחיילי צה"ל.

"יחידת סיוור מובחרת"

חזרתי לירושלים. גם הרחוב בקוניה. רחוב צלאח אלדין היה סגור כמו ביום הקודם. הפעם שמתי לב לכך שגם התחנה המרכזית של ירושלים המיזרחית חסומה וריקה מנוסעים ומאוטובוסים. אלה התרכזו ליד שער הפחים וגרמו לעיכובים בתנועה.

כשעברתי ליד התחנה המרכזית הגיעו לשם כמה ניידות מישטרה, בסביבות מופעלות. הן נסעו במהירות ונכנסו בחריקת-בלמים אל רחבת האוטובוסים הריקה. מתוך הניידות קפצה קבוצה גדולה של שוטרים, לבושים במיכנסי-חאקי בהירים, בנעלי פלאידר וזכוכיות כחולות, שעליהן הכתובת "יחידת סיוור מובחרת". הם אחזו בכלי-נשק, אחדים היו חגורים באקדחים, אחדים אחזו באלות.

שלושה פלסטינים עצורים ישבו בצד המזרחי של התחנה, כשבידיהם כפופות, ידיהם מעל לראשיהם הרכרביים למטה. לידם עמד אחד השוטרים, אלה בידו, ושמר עליהם.

מאוחר יותר הסתבר שמישהו פגע במכשיר קהה בוגגית הקידמית של אחד האוטובוסים של אנד שעמדו בתחנה, וניפץ אותה.

במהלך היוםיים שבהם הסתובבתי בגדה המערבית, הימים שאחרי הכרזת העצמאות באלג'יר, היה זה האירוע החריג היחיד שמשך את תשומת-ליבי, האירוע היחיד שהרג מן השקט המתוח, הכפוי ברובו, הכבד ורבי-המשמעות שאפיין את ישובי הגדה.

אין ספק שצה"ל הצליח לעצור את כל גילויי השימחה שהיו צפויים, אולי, אילמלא הריכוז האדיר של כוחות, ההגבלות החמורות, עונשי-העוצר והפסקות-החשמל שבהם. זכו" הפלסטינים.

אך דווקא השקט רבי-המשמעות היה הפעם מיוחד במינו ויוצא-דופן. היה נדמה כאילו דווקא השקט המסוים הזה הוא שמאחד את כל התושבים הפלסטינים, הנחונים בעוצר והשוטרים בחושך ובעלטה. כאילו עם שלם עצר את נשימתו.

העיר רמאללה, שאליה הגעתי מארץ חר יותר, הייתה הומה, והמיסחר בה ער באופן מיוחד. הרחוב הראשי היה פקוק, ומכוניות רבות נדחקו בו, תוך כדי צפירות ורעשי מנוע. החנויות היו ברובן פתוחות, כמו ברוב ימי האינתיפאדה, שבהם פתוחות החנויות עד שעת-צהריים מוקדמת. אחרי העוצר הממושך יצאו רוב התושבים כדי להציג סייד במלאי נוסף של מזון ומשקאות.

דיע נציג דובר צה"ל כי מרוב איזורי הגדה המערבית הוסר העוצר, וכי לרוב המקומות יכולים העיתונאים להיכנס.

שוב נסעתי לרמאללה. הדרך הראשית הייתה חסומה במחסום צבאי. החיילים לא התירו את הכניסה לעיתונאים. נסעתי לכפרים סמוכים. האווירה, לפחות באופן שיטתי, נראתה רגועה. בשעות שלפני הצהריים היו בכפרים שה-

האיש, האלה ושלשת העצורים ימים על הראש

חלקם, אולי, הצטיירו גם בסוללות נוספות, לאור התקדים שבו הופסק החשמל בכל ערי הגדה המערבית וכפי ריה ביום הכרזת העצמאות, כדי שהתושבים הפלסטינים לא יוכלו לצפות בטלוויזיה לאור לרדיו.

מישהו, שעבר כאחדים מן הכפרים בגדה המערבית, סיפר לאחר-מכן כי רוב התושבים ישבו סגורים בבתיהם, האזינו לרדיו חריג ברדיו. הוא אמר כי ראה על גגותיהם של בתים רבים דגלי פלסטין מתנופפים, ברוח הקרה. אך לא היו מחסומי-אבנים, לא הייתה הכערת צמיגים, לא היו הפגנות-המור-

מילא באותו היום צבא נוסף: צבא העיתונאים והצלמים. מכיוון שהדרך לרוב ערי וכפרי הגדה המערבית נחסמה באותו יום, נותרו לעיתונאים רק אפשרות אחת לסקר את יום-העצמאות הפלסטיני, בעיר העתיקה בירושלים, שלא הייתה נתונה בעוצר ושהכניסה אליה לא הייתה אסורה.

"מברוכ למדינה החדשה"

מחרת, ביום הרביעי, היום השני לעצמאות הפלסטינית, הר-

מן הכביש הראשי ניתן היה להבחין שפתחיהם של מחנות הפלסטינים הוסרו. נים חסומים, וכוחות גדולים של צבא ניצבים בהם.

הנסיעה לכיוון רמאללה הייתה חלקי-קה. מכוניות מעטות כלכד נראו בכבישים. המכונית היחידה שנכנסה לתוך העיר רמאללה, מבעד לשער-המתכת הגדול שעל הכביש, הייתה המכונית שבה נסעתי. הרחובות היו רוממים וריקים. גם חיילים לא נראו בפניות הרחובות ולא נסימטות הצרות.

גם החתולים לא היו

יה שקט מתוח מסביב. מה שמר את תשומת-ליבי באופן מיוחד הפעם, בניגוד לפעמים קודמות שבהן חזיתי בעוצר או כסגר, היה העובדה שאנשים אף לא הציצו מן החלונות. בדרך-כלל אפשר כמיקרים כאלה להבחין בילדים הניצבים בחלונות, בנשים המציצות מעבר לשער-ברזל כבדים, בנערי העומדים על גגות והצופים לעבר הרחוב ותנועת הצבא. הפעם הכל היה שקט לחלוטין. רמאללה נראתה כמו עיר-דפאים, שכל תושביה נטשו אותה.

שקט מוזר, כבד, רבי-משמעות. לא יללת-הינוק, לא נביית-כלב, אף חתול משוטט אחד לא נראה ברחובות הריקים.

הרגשה משונה, קצת מפחידה, מאוד לא-נעימה לאדם זר ברחובות הנטושים. קבוצת חיילים, ובראשם סרן-במילר-איים, אותה למכונית לעצור. הקציין הבחיר לי באופן חרי-משמעי שנאסר על עיתונאים לשהות ברמאללה. הוא אמר את שמי בפניקס קסן והסביר שהפעם הוא מותר, למרות שבפעם היה צריך לעצור אותי. הוא ביקש שאעזוב את העיר מייד ואחזור לירושלים, והזהיר שאם יתפוס אותי שוב מפירה את הוראה, ידאג לבצע את הפקודות ויעצור אותי בו במקום.

חזרתי לירושלים, שהייתה באותו היום אחד המקומות המעטים שבהם לא היו הפלסטינים נתונים כסגר או עוצר. נכנסתי לעיר העתיקה משער האש-פוח שליד הכותל-המערבי.